

Девни Пери

НАРАНЕНИ

КНИГА ТРЕТА ОТ ПОРЕДИЦАТА
„ЛАРК КОУВ“

Превод от английски език
Лили Илиева

Уо

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Tragic*

Copyright © 2018 *Tragic* by Devney Perry

All rights reserved.

Превод Лили Илиева

Редактор Надя Калъчева

Коректор Ина Михайлова

Дизайн на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2316-5

Ала Карал Мотченбакър.

Твоята сила, добро чувство за хумор
и сърце са вдъхновение.
Беше толкова обичана.
Толкова много ни липсваш.

пролог

КЕЙН

ЕДИН ИЛИ ДВА.

– Кейн? – гласът на мама отекна от циментовите стени, когато излезе навън. Стъклената врата се разтресе, затваряйки се зад нея.

Не я погледнах, докато тя се приближаваше към мен. Гледах безцелно напред и мислех какво решение да взема.

Един или два.

– Какво правиш навън? – попита тя. – Търсихме те из цялата болница.

Не бях сигурен колко дълго съм стоял тук. Бях казал на мама, че отивам до тоалетната и че скоро ще се върна, за да говоря с лекарите. Но когато минах покрай изходната врата на долния етаж в задното крило на болницата, реших да изляза навън.

Трябваше ми малко спокойствие, далече от зачервени очи и подсмърчащи носове. Трябваша ми само няколко секунди, без поне един човек да ме пита дали съм добре.

Имах нужда от спокойствие, за да реша.

Един или два.

Паркингът пред мен беше потънал в мрак. Нощта беше катраненочерна. Нямаше греещи звезди. Нямаше лунна светлина. Беше паднала гъста мъгла, през която едва се процеждаше светлината на уличните лампи, така че малкото коли, паркирани на асфалта, трудно можеха да се видят. Въздухът трябва да е бил студен, но аз не го усещах върху голите си ръце.

Бях вцепенен.

Така се чувствах от часове, откакто я взеха от ръцете ми.

Един или два.

Беше невъзможен избор – такъв, какъвто не би трябвало да правя. Но заради *него* това беше неизбежно.

– Кейн, съжалявам. Какво мога да направя за теб?

– Не мога да реша – гласът ми прозвуча дрезгаво заради изгарящите ме гняв, мъка и болка.

– Да решиш какво? – прошепна тя. Не беше нужно да я погледна, за да знам, че очите на мама са пълни със сълзи. Тази вечер тъмната ѝ коса се беше сдобила с десетина нови сиви косъма. Обикновено веселите ѝ и ясни лешникови очи бяха замъглени от мъката ѝ.

– *Един или два.*

– Един или два какво?

Преглътнах буцата в гърлото си.

– Гроба.

Един или два.

– О, Кейн – мама се разплака и протегна ръка към рамото ми, но аз се отдръпнах. – Моля те, сла вътре, скъпи. Моля те. Трябва да поговорим за това. *Той* трябва да го-

вори с теб. Дай му възможност да обясни.

– Нямам какво да му кажа – той беше сторил това. Той беше причината да ми се налага да решавам.

– Кейн, било е инцидент. Трагичен инцидент – изхълаца тя. – Той...

Отдалечих се, преди тя да успее да завърши. Запътих се право в мрака, желяейки тази тъмнина да ме погълне целия.

Гласът на мама се извиси над паркинга, когато ме повика, но аз вървах без посока в тъмнината.

Един или два.

Невъзможен избор.

Сякаш небесата усетиха отчаянието ми и от натежалите сиви облаци се изсипа проливен дъжд. От тъмната ми коса се стичаха вадички, водата вече се просмукваше в джинсите ми и те прилепнаха към краката ми.

Но аз не можех да усетя водните капки, докато те се стичаха по гърбицата на носа ми. Не можех да усетя мокрите кичури коса, които бяха залепнали за челото ми. Не можех да усетя влажния деним върху бедрата си, докато се триеше грубо в кожата ми.

Бях вцепенен. Не съществуваше нищо.

Нищо освен тежестта на двата килограма, увити в розово одеялце, които бяха в ръцете ми, докато се сбогувах.

Един или два.

Какво би искала Шанън?

Един. Тя би избрала един.

Затова ще ги погребва заедно.

След това ще се предам на черното.

едно

ПАЙПЪР

— Ти си тук! — изтича през пистата Тиа.
— Тук съм! — слязох от последното стъпало на частния самолет на шефа ми, точно когато тя ме прегърна. Семейство Кендрик, по-специално Тиа, беше може би по-развълнувано от това мое приключение, отколкото бях аз.

Монтана, запознай се с най-новия си жител: Пайпър Кембъл.

Тук вече ми харесваше много.

Небето над мен беше синьо, само с няколко перести облаци. Усещах слънчевата топлина върху раменете си и свежия априлски въздух в носа си. Всички съмнения, които бях имала относно преместването си, отлетяха с планинския вятър.

Тиа ме притисна още веднъж, а после се отдръпна, за да може съпругът ѝ да ме поздрави.

— Здравсти, шефе — казах шеговито на Лоугън, изговаряйки думата *шеф*, с колкото се може повече сарказъм.

Лоугън се засмя и поклати глава, когато ме доближи,

за да ме прегърне. Прегръдката му не беше толкова сърдечна и изпълнена с ентузиазъм, колкото тази на жена му.

– Радвам се да те видя.

– Аз също – казах му, когато ме пусна. После се усмихнах дяволито. – Ще бъде много по-лесно да ти дам нареждания лично, отколкото по телефона.

– Може би идеята да дойдеш тук беше лоша – намръщи се той и погледна през рамото ми към пилота на семейството му, който стоеше на върха на стълбичката на самолета. – Мич, г-ца Кембъл няма да остава в края на краищата. По-добре обърни и я върни в града.

– Не му обръщай внимание! – извиках през рамо към Мич, който се засмя и влезе в самолета.

Аз бях асистентка на Лоугън, но му създавах трудности с това кой наистина командва. Неговото е имаше нужда от малко присмех от време на време. Всичко беше в границите на добрата шега, защото и двамата знаехме, че щях да съм загубена без него. Той беше най-добрият шеф, когото можех да си пожелаая.

Лоугън свали раницата от рамото ми и я преметна през своето.

– Радвам се, че си тук.

– Аз също – заобиколих го и тръгнах към най-сладкото момиченце на планетата. – Чарли!

Тя стоеше до Тиа усмихната и се втурна към мен за прегръдка.

– Здравей, Пайпър.

– Липсваше ми, дечко. Искам да ми разкажеш всичко за училището и футболния ти отбор.

– Добре – усмихна се тя и хвана здраво ръката ми без никакви признаци, че възнамерява скоро да я пусне.

Да прекарам известно време с Чарли Кендрик, беше истинска радост. Същевременно копнежът, който изпитвах към деца, ме караше да усещам бодване в ребрата.

С тихия си глас и милия си характер Чарли не се държеше като принцеса или дива. Беше мъжкарана и много приличаше на мен на нейната възраст. Вместо тиара на главата, тя носеше стара, избеляла бейзболна шапка върху дългата си кестенява коса със същия цвят като на баща ѝ. Никъде не се забелязваше и следа от розов или пурпурен цвят по косата ѝ.

Ако можех да имам малко момиченце, щях да искам то да е толкова ценно и уникално като Чарли.

Пренебрегнах още едно бодване и протегнах свободната си ръка, за да чукнем юмруци с по-малкия ѝ брат, Колин.

– Здравей, приятелче.

Той ми се усмихна срамежливо, но се държеше здраво за крака на баща си. Колин щеше да стане красив като сестрите си. Докато Чарли приличаше на Лоугън, Колин беше пълно копие на майка си, с почти черна коса и дълбоки, тъмни очи.

Намигнах му и се приближих до бебешкото кошче, където осеммесечната Камила спеше дълбоко.

– Не мога да повярвам колко е пораснала за четири месеца – казах на Тиа, поглеждайки с умиление пухкавите ръчички на Камила.

– Хората винаги казват, че времето лети, след като ти се родят деца. Вярно е.

Още едно бодване, но пренебрегнах и него.

Ще трябва да преодолее миналото, след като вече живее тук. Когато Лоугън и Тиа идваха в Ню Йорк, аз винаги предлагам доброволно да се грижа за децата, за да могат двамата да прекарат една вечер навън в града и планирах да го правя много по-често сега, когато живея в Монтана.

Бях твърдо решена да стана леля Пайпър, а кръвната връзка да върви по дяволите.

– Колко неща донесе със себе си? – попита Лоугън.

– Не много – обърнах се към самолета, докато един младеж от помощния персонал свали един голям куфар по стълбичката. – Този куфар плюс още два. Останалото е на склад, докато си намеря жилище тук. Тогава ще ми го изпратят.

– Добре – усмихна се Лоугън на Тиа. – Вие се качвайте в колата, а аз ще се погрижа за багажа.

Двайсет минути по-късно куфарите ми бяха в багажника на мощния сребрист джип на Лоугън и ние поехме по магистралата към моя нов град.

Ларк Коув.

– Толкова е красиво – носът ми беше буквално притиснат до прозореца, докато попивах гледките навън. – Всеки път дъхът ми спира.

От двете страни на магистралата се редяха високи вечнозелени дървета, извисяващи се над нас към яркото небе. Край дебелиите им стволове водата на езерото Флатхед се вълнуваше леко и блестеше под слънчевите лъчи.

Истински рай.

– А сега ще живееш тук – усмихна ми се Лоугън в огледалото за обратно виждане.

Аз също се усмихнах и отново погледнах към пейзажа.

– А сега ще живея тук.

Родителите ми смятаха, че съм луда, задето се отказах от апартамента си в Манхатън, за да се преместя в един малък град в Монтана, който съм посещавала само веднъж... може би са били прави. Но аз имах нужда от тази промяна в живота си.

Бях прекарала месеци в тъга по мъртвия си брак. Бях постигнала разбирателство със себе си относно това, което бих и не бих приела в живота си. И когато тъгата ми се беше уталожила, осъзнах, че Ню Йорк вече не е мой дом.

Единственото нещо, което ме задържаше в града, след като аз и Адам се разведохме, беше моята работа. Да работя за Лоугън във Фондация „Кендрик“, благотворителната организация на семейството му, беше най-добрата част от всеки мой ден. Но след известно време дори работата не можеше да запълни самотата ми.

Тази Коледа бях споделила с Тиа, че искам да променя живота си, и може би ще се наложи да напусна работата си. Тя го споменала на Лоугън, който категорично отказал да приеме оставката ми. Вместо това той ми предложи да ме премести, където пожелае по света, за да работя дистанционно.

Когато ми подхвърли идеята за Монтана, аз я приех, и дори мислено можех да се *видя* как живея тук.

Исках празни магистрали, вместо задръстени градски улици. Копнеех за повече простор от петнадесетсан-

тиметровото лично пространство, което ми отпускаха хората в метрото. Беше ми втръснало да виждам лицето на бившия си съпруг на всеки тъгъл, залепено върху автобуси и билбордове.

Така че изчаках да отmine зимата, преживявайки най-дългите четири месеца в живота си, докато се криех зад стените на апартамента си. После събрах нещата си, взех си довиждане със семейството и приятелите си и се сбогувах с града на своето минало.

След развода ни Адам оставаше да живее в Ню Йорк.

Аз щях да бъда в Ларк Коув – град, далеч от неговото присъствие.

Трийсетминутното пътуване с кола от летището до Ларк Коув мина бързо. Докато децата се смееха, Тиа и аз разговаряхме за нейния последен арт проект и как вървят нещата в бара, който тя държеше заедно с най-добрия си приятел. Лоугън се опита да вмъкне няколко теми, свързани с работата, но жена му веднага го прекъсна, напомняйки му, че това може да почака до края на уикенда.

Унесени в разговори не усетих кога пристигнахме. У дома.

– Не мигай или ще го пропуснеш – пошегува се Лоугън, докато минавахме покрай малка зелена табела, на която пишеше *Влизате в Ларк Коув*.

Усмихнах се сърдечно и трапчинките на бузите ми несъмнено станаха по-видими.

– По-добре е, отколкото си спомням.

Той караше бавно през старомодно чаровния град, позволявайки ми да огледам всички магазини и фир-

ми, струпани по магистралата. Възприемах нещата по по-различен начин, отколкото когато бях дошла тук преди няколко години за сватбата на Лоугън и Тиа. Тогава бях само туристка, вълнуваща се да види как шефът ѝ се жени.

Сега бях жителка.

Бях замаяна от перспективата за пазаруване на хранителни стоки в малкия магазин. „Боб’с Дайнър“ приличаше на новото ми любимо място за чийзбургери. А в бара на Тиа щях да ходя като редовен посетител.

И може би един ден щях да срещна някой красив мъж в града, който няма да има нищо против една непринудена връзка без усложнения.

По-голямата част от жилищата в Ларк Коув бяха построени зад магазините и офисите по магистралата. Те бяха обикновени къщи с нормални размери, разположени в карета, където всички познаваха съседите си и бяха приятелски настроени.

От другата страна на магистралата, откъм езерото, къщите бяха по-големи. Напомнях ми за тези в Хамптън, макар че не бяха толкова грамадни и имаха по-селски вид от замъците на плажа.

Лоугън отби от магистралата към крайезерната част на града по един тих път, който се виеше покрай брега, докато стигна до къща, чийто стил беше присъщ само на Лоугън Кендрик.

Беше много класна, подобно на самия мъж: красива, с кедрови плочи на покрива, блестящи прозорци и добре поддържана морава. Къщата за лодки до водата беше по-голяма от повечето домове, край които ми-

нахме в града. Таванското помещение над нея щеше да е моето жилище за следващите няколко седмици или месеци, колкото ми беше нужно, за да си купя собствено жилище.

Когато Лоугън паркира в обособения гараж и изключи двигателя на джипа, Чарли побърза да разкопчае колана си.

– Пайпър, искаш ли да видиш укреплението ми?

– Знаеш отговора! – казах ѝ аз, помагайки на Колин да се освободи от столчето си за кола. Двегодишното хлапе слезе, извъртайки се и се промъкна отпред, преди да успея да го спра.

– Тате! Тате! – извика той и се разкикоти, когато Лоугън го извади от колата и го подхвърли нагоре във въздуха.

– Хайде, мъничката ми – каза Тиа и отвори задната врата, за да извади кошчето на Камила. – Сигурна съм, че имаш нужда от сух памперс и шише с мляко.

Камила изгука към майка си, а малката ѝ устичка се изви в подобие на усмивка. Не можеше да се каже със сигурност на кого от родителите си прилича, но аз щях да наблюдавам от първия ред, докато тя расте.

Слязох зад всички тях и реших да оставя куфарите си за момента. Исках да поиграя с децата преди вечеря.

– Кога е срещата ти с брокера по продажба на имоти? – попита Тиа, докато вървахме към къщата.

– Утре – отговорих, докато Чарли пхна ръката си в моята. – Има три места, чиито огледи ми е уредил.

– Искаш ли компания? Лоугън може да гледа децата, а аз мога да дойда с теб, за да ти дам вътрешна информа-

ция за потенциалните съседни.

– Наистина ли нямаш нищо против? Бих искала помощта ти.

Бях си помислила да поканя Тиа на огледите ми, но не исках да ѝ досаждам. Последните четири месеца бях невероятно самотна и тъй като тя беше единствената ми приятелка в Ларк Коув, имаше голяма вероятност скоро да ѝ омръзне от мен.

– Разбира се, нямам нищо против – каза Тиа. – Макар че трябва да те предупредя, че вероятно ще стана онази приятелка, която се обажда и ти пише съобщения прекалено често. Споменах ли, че наистина се вълнувам, че ще живееш тук?

Тя нямаше как да знае, че аз наистина имах нужда от тези думи и ентузиазма в гласа ѝ. Тиа Кендрик беше добър човек.

– Готова ли си да видиш укреплението ми? – попита Чарли.

Погледнах към Тиа, само за да се уверя, че тя не възразява. Тя кимна и се усмихна.

– Ще сменя памперса на Камила и ще я нахраня, а после ще дойда при вас. Бяло вино или червено?

Мислено коригирах предишното си заключение: Тиа Кендрик беше *страхотен* човек.

– Бяло, моля.

– Разбрано – тя се усмихна и изчезна в къщата с бебето.

– Ще се погрижа за куфарите ти – каза ми Лоугън, като пусна Колин долу да си играе в двора. – Ти просто се отпусни.

– Благодаря ти, Лоугън. За всичко.

Той ме потупа по рамото.

– Няма защо. Радвам се, че си у дома.

У дома. Бях си у дома.

Той последва Колин до една купчина играчки на верандата, а аз се обърнах към Чарли.

– Време е за укреплението?

Тя кимна.

– Искаш ли да се надбягваме?

Събух обувките си с десетсантиметровите остри токчета.

– Който загуби е развалено яйце!

На следващия ден Тиа и аз се разхождахме сред дърветата зад дома, който моят брокер току-що ни беше показал. Този имот се намирал в планината и разполагал с известна горска площ. И така, докато ние двете го проучвахме, брокерът се върна в колата, за да ни даде малко време да си поговорим, без той да ни пречи.

– Какво мислиш? – попита Тиа.

– Не знам – въздъхнах аз. – Тази къща е... нямам думи.

Тя се изкикоти:

– Никога не съм виждала къща, така посветена на едно десетилетие.

– Уф. Виждала ли си някога толкова грозен килим? Сякаш дизайнерът му е погледнал някой портокалов сладолед на клечка и си е казал: „Как мога да превърна

това в шарена постелка?“.

– Именно – засмя се отново тя. – Още не мога да дойда на себе си от онези жълти шкафове в кухнята. И онзи тапет? Лимоновозелените ивици никога не трябва да се комбинират с бежово.

Погледнах през рамо към къщата и се намръщих. Беше като ранчо в старинен стил с три спални, всяка от които се нуждаеше от цялостен ремонт, за да се осъвремени. Имах ли сили да се заема с толкова голям проект?

Това беше последният ни оглед за следобеда. Първите две жилища, които разгледахме, бяха в града. И двете бяха хубави, много по-добри от това чудовище от шейсетте, но се намираха само на шест метра от съседите си от всяка страна.

Бях живяла повече от десетилетие в жилищни сгради с апартаменти и градски домове, споделяйки стени и обществени пространства със съседи. Бях готова да имам известно собствено пространство.

– Сигурна ли си, че не искаш да потърсиш нещо долу, покрай езерото? – попита Тиа. – Нещо по-ново?

– Не мога да си позволя нито един от онези имоти точно сега – на пазара имаше обявени за продажба само няколко имота на брега на езерото и всичките надхвърляха моя бюджет.

Благодаря ти за това, Адам. С подъл ход той оспори нашия развод, принуждавайки ме да похарча значителна част от спестяванията си за високоплатен адвокат.

Така че, съобразявайки се с финансовите си възможности, трябваше да си купя къща насред Ларк Коув, или да купя тази къща и да извърша цялостно обновяване.

Първият избор беше най-лесният. Но последният имот също имаше своите предимства.

Този имот от шейсет декара в планината беше прекрасен и имаше само един съсед, дървена хижа на петдесетина метра. Беше достатъчно близо, за да изтичам до там при спешен случай, но достатъчно далече, за да не се налага да виждам хората, освен ако не е предназначено.

– На мен наистина ми харесва тук, в планината – въпреки че домът на Тиа край езерото беше спокоен, имаше нещо пленително в това да съм заобиколена от стогодишни дървета. Горският въздух беше наситен и миришеше на мъх с лек аромат на бор.

– Това е красиво място със собствена туристическа пътека. Няма да ти се налага да се тревожиш за направата на домашен фитнес. Просто се изкачвай по нея всеки ден и ще бъдеш в убийствена форма.

– Без майтап – дишах по-тежко, отколкото някога съм го правила на велоергометъра.

Продължихме разходката си, изкачвайки се по непрестанния наклон зад къщата, който водеше към едно било в задната част на имота. Моят брокер на недвижими имоти ни беше насочил в тази посока, като ни насърчи да вървим нагоре.

Той беше добър търговец. Колкото повече се отдалечавахме от къщата, толкова повече ми се искаше да я купя, за да имам това като заден двор.

Когато стигнахме до последния участък от пътеката, бедрата ми горяха. По лицето ми се стичаше пот и една капка се спусна надолу по деколтето ми. Бях облечена в удобни джинси с навити маншети и обикновена те-

ниска, но това, което наистина трябваше да нося, беше моето облекло за фитнес.

– Почти стигнахме – казах на Тиа, когато дърветата станаха нарядко и пред нас се появи хребетът.

Изкачихме с усилие последните шест-седем метра и се усмихнахме една на друга, когато пътеката стана равна и зави по билото. Тръгнахме по нея и излязохме на една открита поляна, пълна с пролетни диви цветя.

– Ехаа – прошепна Тиа. – Започвам да мисля, че трябва да избереш преустройството. Кой го е грижа как изглежда къщата, когато имаш този изглед? – посочи с ръце към гледката.

– Това е... невероятно.

Отгук се виждаха високите планински върхове в далечината. Този, който току-що бяхме изкачили, не беше нищо повече от мравуняк в сравнение с тях. Долините долу бяха зелени и избуяли. Хоризонтът се простираше на километри и почти цялото езеро се разгръщаше зад гърба ни.

– Да продължим да вървим – направих една крачка напред по пътеката, но Тиа ме сграбчи за ръката, възпирайки ме.

– Почакай – прошепна тя, с втрещен поглед в нещо пред нас.

Мигновено ме обзе паника. *Мечка ли има?* Не исках да ме изяде мечка в първия ми истински ден в Монтана. Обърнах се бавно и проследих погледа ѝ и бях готова да хукна при вида на някоя гризли.

Но не животно я беше накарало да замръзне на място.

Беше мъж.

Той беше коленичил на земята, на около десетина метра пред нас. Главата му беше наведена и очите му бяха затворени. Ръцете му бяха притиснати до бузите му с изпънати пръсти, които докосваха гърбицата на носа му.

Молеше ли се той? Или медитираше? Каквото и да правеше, той беше толкова погълнат от това, че не ни беше забелязал по пътеката.

Рошавата му кестенява коса се завиваше на къдрици около ушите му и в задната част на врата му. Челюстта му беше покрита с тъмна брада, която се опитваше упорито да скрие факта, че собственикът ѝ изглежда доста красив. Зелената му риза беше опъната върху бицепсите и широките му рамене. Тя показваше напрегнатите мускули на гърба му.

Дори от разстояние беше ясно, че той е типичният планински човек, едър и як.

Първата ми реакция беше да се приближа. Исках да видя как изглежда лицето му, ако свали ръцете си. Исках да видя как ветреецът си играе с къдриците на косата му. Но освен суровата му привлекателност, в него имаше още нещо, което ме привличаше. Нещо, което ме караше да искам да обгърна с ръце тесния му кръст и да го уверя, че всичко ще бъде наред.

В него имаше някаква трагична съблазън, която крещеше за скръб и загуба. Аз също познавах тази болка много добре. Именно тази съпричастност към страданието му ме накара да се обърна и бързо да тръгна в посоката, от която бяхме дошли.

Този мъж беше дошъл тук, за да скърби, а ние току-що бяхме нарушили този личен момент на тъга.

Тиа беше точно до мен, докато бързах към дърветата, старейки се с всички сили да вървя тихо. Затаих дъха си, докато не изчезнахме на безопасно разстояние в гората. Никоя от нас не заговори, докато вървахме надолу по пътеката, връщайки се към къщата.

– Надявам се, че не ни е чул – каза Тиа.

– Аз също. Знаеш ли кой е той?

Тя поклати глава.

– Не, никога преди не съм го виждала, което е странно. Познавам почти всички в Ларк Коув. Обзалагам се, че гостува тук. Има много туристи, които идват тук и се разхождат из планината.

Аз кимнах, тъй като моят агент ни забеляза.

– Какво мислите? Хубаво място, нали?

– Красиво е – казах, но когато погледнах външността на къщата, настроението ми се помрачи.

Къщата беше подвластна на модерния дизайн от средата на миналия век, с множество прозорци и странни ъгли на покрива. Беше възможно най-далече от традиционния ми вкус и за да я обнова като свой постоянен дом, щеше да ми се наложи да променя всичко.

Главата ме заболя, само като си помислих за строителните разходи.

– Мога да ви кажа, че продавачите имат своите мотиви за тази къща – рече брокерът ми. – Тя принадлежи на брат и сестра, като и двамата живеят извън щата. Къщата е била ваканционен дом за техните родители, но и двамата вече са починали. От около година къщата е празна.

Това обясняваше миризмата на плесен и скорошния

спад на цената.

– Може ли да си помисля? – попитах го аз.

– Разбира се. Колкото време ви е нужно.

Тиа ми се усмихна окуражително и се качи отзад в колата. Хвърлих един последен поглед към къщата, намръщил се отново, после се обърнах към пътеката, по която бяхме дошли.

Намерѝ спокойствие. Изпратих безмълвното си пожелание към мъжа на върха на планината.

Прогонвайки непознатия от съзнанието си, отидох до другата страна на колата и седнах на седалката до шофьора. Карахме по дългата чакълеста алея, след това поехме по още един чакълест път, по-широк и по-утъпкан, който водеше обратно към магистралата. Преди да се разделя с брокера, му обещах да се свържа скоро с него.

– Как мина? – попита Лоугън в мига, в който влязохме вътре. Камила плачеше, докато той я люлееше в прегръдките си, а Колин ревеше в крака му.

– Ами, добре – каза Тиа, гледайки децата си. – Какво става тук?

Лоугън въздъхна дълбоко и ѝ подаде бебето.

– Тези двамата започнаха стачка срещу спането. Докато се опитвах да приспя Камила, Колин се измъкна от креватчето си. Започна да плаче и я събуди. Оттогава е пълен хаос. Чарли избяга в укреплението си, когато започна целият този рев.

Тиа се засмя, после се гушна в бузката на Камила.

– Хайде, бебче. Ела да се гушнем.

Сега, когато и двете му ръце бяха свободни, Лоугън вдигна Колин и го сложи върху бедрото си. Колин

положи глава на рамото на баща си и клепачите му се отпуснаха.

– Е, намерихте ли подходящия дом? – попита Лоугън, полюшвайки съненото си момченце от една страна на друга.

Въздъгнах.

– Има варианти. Нищо не е идеално, но предполагам, че винаги е така. Всъщност си мислех отново да ги обиколя всичките. Имаш ли нещо против да взема назаем шевролета ти?

– Не възразявам – отговори ведро и ме заведе в кухнята, взе ключовете от плота и ми ги подхвърли. И когато тръгна към стаята на Колин, аз излязох навън и отидох до гаража.

Отне ми цялото пътуване през града, за да свикна да шофирам превозно средство, два пъти по-голямо от собствения ми „Мини Купър“, но когато тръгнах по чакълестия път нагоре към планината, вече му бях хванала цаката.

В момента, в който паркирах под високия балдахин от дървета, съзнанието ми закрепва: „Тази! Тази!“. Когато бях минала покрай двете къщи в града, единствената ми реакция беше оригване.

Излязох и отново огледах района. Тази къща може и да е неприятна, но мястото беше възплащение на спокойствието. Тук ще имам мир. Ще имам тишина. Ще...

Един изпълнен с болка рев, който достигна до мен през дърветата, ме стресна и аз погледнах към съседния имот. В мига, в който погледът попадна върху дървената хижа, сгушена между стволите на дърветата, въздухът

се изпълни със силен вик. „Мамка му!“

Сепнах се отново, после замръзнах, послушвайки се за някакъв друг звук. Не се чу нищо. Беше ли някой ранен? Трябваше ли да проверя?

Между тази къща и тяхната имаше пътечка, така че аз тръгнах по нея забързано, в случай че нечий живот е заложен на карта. Изтичах право покрай папрати и горски храсти към стъпалата, водещи към входната врата на хижата. Без да се бавя, аз ударих по дървената врата, тъй като нямаше звънец.

– Ехо?

Ядосани стъпки затупуркаха по пода. Цялата веранда се разтресе и аз отстъпих крачка назад. Юмрукът ми все още беше вдигнат, когато вратата се отвори и в рамката ѝ се появи не някой друг, а мъжът от билото.

– Какво? – сопна се той и сложи ръце на хълбоците си.

– Аз, във... – всички други думи, които бях планирала да изрека, изчезнаха.

Този мъж беше още по-красив, отколкото бях очаквала. Беше висок, най-малко петнайсет сантиметра над моите метър и седемдесет. Носът му беше може би най-съвършеният нос, който някога съм виждала – прав, разположен идеално в центъра на високите му скули. Но очите му бяха това, което ме накара да се олюлея.

Те не бяха зелени, или кафяви, или златисти, а някаква невероятна вихрушка от трите цвята. А пръстенът по ръба на ириса му беше като стопен шоколад.

Не съм била с никого, откакто бившият ми съпруг и аз се разделихме преди повече от две години. Прилив на

желание, каквото не бях чувствала от дълго време, пропъзая по тялото ми, докато обхващах с поглед силните гърди и плоския корем на този мъж.

Очите на мъжа пламнаха, когато ме изгледа от горе надолу. Опита се да го прикрие с раздразнение, но в потъмнените му очи имаше похот.

– Какво? – излая той по-силно този път.

Възвърнах самообладанието си и насила откъснах очи от чувствените му устни. Около едната му ръка беше увит стар парцал, а през него се просмукваше кръв.

– Чух трясък, затова си помислих да дойда и разбера дали всичко е наред. Ранен ли сте? – посегнах към него аз, но той се дръпна назад.

– Добре съм – промърмори той. След което се обърна най-безцеремонно, влезе вътре и затвори вратата.

– Сериозно? – прошепнах аз.

Дадох му малко време да се върне и да се държи съседски. Не се получих нищо.

– Радвам се да се запознаем! – магнах с ръка към затворената врата аз. – Казвам се Пайпър Кембъл, в случай че се чудите.

Нищо.

– Мисля да купя съседния имот.

Все още нищо.

– Чудесно си поговорихме, въз... – огледах верандата и очите ми попаднаха на червено-бяла хладилна чантата до парапета. На дръжката ѝ с печатни букви беше написано *КЕЙН*. – Ще се видим, Кейн.

Усетих, че се държа налудничаво и затова се обърнах и се върнах при шевролета. В мига, в който се качих на шо-

фьорското място, извадих телефона от чантата си и набрах номера на брокера.

– Здравейте, обажда се Пайпър. Помислих си и взех решение – очите ми останаха приковани в хижата отсреща. – Искам планинската къща. Тя е точно това, от което се нуждая.

Спокойствие. Тиха гора. Проект, в който да се хвърля с главата напред.

И може би едно горещо, потно забавление с моя мрачен бъдещ съсед.

Върху цялото му красиво лице сякаш беше изписано „необвързващ секс“.

За автора

Девни е сред най-продаваните автори на „ЮЕсЕй Ту-дей“, която живее във Вашингтон със съпруга си и двамата си синове. Родена и израснала в Монтана, тя обича да пише книги, чието действие се развива в нейния любим роден щат. След като работи почти десетилетие в технологичната индустрия, тя изоставя конферентните разговори и проектните графици, за да се наслаждава на по-спокойния живот у дома със съпруга и двамата си синове. Написването на книга, да не говорим за многото на брой, не е нещо, което тя е очаквала да прави. Но сега, след като е открила своята истинска страст в писането на любовни романи, тя няма никакво намерение да спира.

Не пропускайте последните новини за книгите на Девни.

Абонирайте се за нейния бюлетин!

www.devneyperry.com

Девни обича да получава отзиви от читателите си.

Свържете се с нея в социалните медии!

www.devneyperry.com

Facebook: www.facebook.com/devneyperrybooks

Instagram: www.instagram.com/devneyperry

Twitter: twitter.com/devneyperry

BookBub: www.bookbub.com/authors/devney-perry